

CVJETNICA I PATNJA

luni, 12 aprilie 2021

Isus je uvijek za uvijek. Kroz njega je izre ena sva sudbina ovje anstva koja se doga ala i koja e se doga ati.

On je svi mi. Svi se u njemu i okolo njega možemo prepoznati. Sad u ovom sad u onom liku. Svi su likovi naši. Možda najmanje onaj Isusov.

Danas nam je potpuno jasna Isusova pravednost i nevinost, a ipak kad se to isto doga a nama danas ili drugima uop e ne primje ujemo.

Isus je stalno s ljudima i u ljudima pa se i njegova istina trajno obistinjuje i uvijek je egzaktna. Muka je stalno prisutna. Milijuni ostaju indiferentni i peru ruke, ne reagiraju na nepravde svijeta. Recimo najkonkretnije, zar mi nismo indiferentni pred mnogim nepravdama?

Milijuni se povla e iz konflikta. Mnogi u asu poteško a, kao Petar, “više ne poznaju toga (nas ili drugog) uvijek”. Da, oni su slušali njegove govore, vidjelo ih se u procesijama, bili su u svim Marijinim svetištima. Ali sada kad ide loše, kad je zahvatila žalost i razo aranje, kad je došao as krvi i križa, više oni nemaju ništa s njime, oni više ne poznaju tog uvijek, prave se da ga nikada nisu ni poznavali.

Kolike je tisu a zlo inaca, i uvijek su isti!

Koliko znatiželjnika nad tu im patnjama?

Uvijek ista žrtva, beskrajno šutljiva i ljupka, koja nam upravlja svoj pogled...

Žrtava ima više nego ikada, pravednih patnika, nevino proganjanih, žrtava rata, tisu e izbjeglica, napuštenih staraca...

Ne treba i i daleko u svijet, kod nas, oko nas, zar nema osoba gladnih i golih, bolesnih, osoba koje pate radi smrti u obitelji, bolesti i nemira?

Oni su tu, oni o ekuju, oni nas gledaju. Tko e biti Veronika, tko e biti Simon Cirenac? Idemo!...uloge se dijele, nema vremena, neka uzme svatko svoju. Nemogu e je ne izabrati. Tko e biti Ivan, tko e biti Petar, tko e biti Juda?

Kakva izvanredna prilika za nas! Isus je tu, on živi me u nama. On pati. On zapo inje patnju. Mi smo svjesni onoga što se dogodilo, ponovno smo stavljeni u istu situaciju, nudi nam se ključ ove tragedije, poznata su nam imena, akteri prave životne drame.

Mora se u i, moramo izabrati svoju ulogu, možemo biti za Njega što hoćemo...bilo sluga, bilo indiferentni, bilo sažalitelji, bilo kriminalci. Kao da više nije pitanje vjere nego koji put izabrati!

“Ali to je nemoguće, ne mogu vjerovati da se i danas Bog odbacuje, ranjava, - to nikako ne bi dozvolili”; Nažalost! Ni prvi put nisu vjerovali, pa su to po inili prvi put i sve slijedeće pute. Vjerovalo se da se radi o nekom drugom: svaki put se ostane u dobroj savijesti i ne vidi se što se baš sad dogaća.

Kad bi se naš život sad završio, poćemu bi se prosuivao? Što bi nam se reklo: “Idite od mene prokleti... bio sam gladan... bio sam prognanik i niste me prepoznali... bio sam zatvorenik, u logoru i niste se za mene interesirali, nisi mi pomogao”;.

Bilo bi nam lijepo reći: Ali Gospodine kada smo te vidjeli - ali Isus je živ i on je me u nama i mi ga ne prepoznajemo. I to je tragedija - mi ne vjerujemo da je Evanđelje i danas istinito. Možda nam prolazi život imaginiraju i Isusa na nebeskom tronu ili lebde i na oblacima, paće do i trijumfalno jednoga dana. Ali on nasćeka skriven u kruhu, ponizan, u vinu, u beznačajnim ljudima, svezan, zatvoren. I naš pogled prelijeće preko njega.

Korizma - ona se sad pred našim oćima dogaća. Ona stalno zapo inje. To je ono što bi trebalo vjerovati, prihvaćati i živjeti. Vjerovati, koliko god naš život bio tragićan da ipak iz njega može provaliti ljubav. Treba na ljubav odgovoriti. Bilo kako bilo našće život odgovoriti na Isusa! bilo pozitivno bilo negativno.

Ovo bi bila kršanska religija - s ljubavlju iskorištena svoja patnja ...i patnja svijeta.

Dr. theol. Davor Lucacela